

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku B. D., B. K., A. W., A. P. i D. Ś.
z udziałem miasta W.
o zasiedzenie służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 września 2020 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawców kwotę 240 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten

odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący Miasto W. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wynikającą z pominięcia części ustaleń poczynionych podczas oględzin nieruchomości, przez którą przebiega droga objęta wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia służebności drogowej.

Zgodnie z utrwalonym poglądem, oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Z ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, zaakceptowanych następnie w postępowaniu apelacyjnym, wynikało, że J. i H. D. wykonali zorganizowany szlak prowadzący od ich nieruchomości do drogi publicznej przez nawiezenie i ułożenie żużlu, a niekiedy cegieł i betonu, przy czym ułożenie to nie przybrało chaotycznego charakteru, lecz zostało przedsięwzięte w sposób zorganizowany przez wytyczenie

szlaku drożnego, który jest doskonale widoczny. Sąd Okręgowy dodał w tej mierze, że z dokumentacji zdjęciowej i oględzin wynika, iż od nieruchomości wnioskodawców do drogi publicznej przebiega utwardzony zorganizowany przejazd, przy czym szlak ten był utwardzany na przestrzeni lat przez poprzedników prawnych wnioskodawców, którzy nawozili i układali żużel, a czasem cegły i beton oraz w razie potrzeby dokonywali napraw. Udowodnione zostało tym samym, jak uznał Sąd Okręgowy, że doszło do utwardzenia drogi w widoczny i wystarczający sposób.

Ustalenia te miały charakter wiążący dla Sądu Najwyższego, a polemika z nimi na etapie postępowania kasacyjnego, do czego zmierzał skarżący, nie mogła okazać się skuteczna (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Dostrzec należało w tym kontekście, że twierdzenia skargi, w których podnoszono, iż materiały służące utwardzeniu drogi „leżą fragmentami”, a tym samym na znacznej części działki brak jest „urządzenia”, o którym stanowi art. 292 k.c., nie miały odzwierciedlenia w podstawie faktycznej zaskarżonego postanowienia, a w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne są zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

W postanowieniu z dnia 11 maja 2000 r., I CKN 273/00, niepubl., Sąd Najwyższy stwierdził, że utwardzone żwirem koleiny drogi stanowią trwałe i widoczne urządzenie gruntowe, są one bowiem efektem świadomego i pozytywnego działania ludzkiego mającego na celu przystosowanie do korzystania gruntu służebnego, jako konkretnego szlaku drożnego o jednoznacznie wskazanej trasie jego przebiegu. Na to, że utwardzony szlak drogowy odpowiada wymaganiom art. 292 k.c. wskazano również w innych orzeczeniach (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 r., III CZP 10/11, OSNC 2011, nr 12, poz. 129).

W tym stanie rzeczy, w świetle wywodów wniosku, nie można było przyjąć, by zaskarżone postanowienie było wadliwe, a tym bardziej by było ono wadliwe w stopniu elementarnym i widocznym *prima vista*, co stanowi założenie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 i art. 520 § 3 w związku z art. 398²¹, art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw